

Sygn. akt VI GC 98/16/3

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 marca 2017 r.

Sąd Rejonowy w Tychach Wydział VI Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Jolanta Brzęk

Protokolant: Katarzyna Ryguła

po rozpoznaniu w dniu 28 lutego 2017 r. w Tychach

na rozprawie

sprawy z powództwa:

M. K. (1)

przeciwko:

(...) S.A. w W.

o zapłatę

- 1) zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powoda M. K. (1) kwotę 367,14 zł (trzysta sześćdziesiąt siedem złotych czternaście groszy) z odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 21 grudnia 2014 roku do dnia zapłaty;
- 2) oddala powództwo w pozostałym zakresie;
- 3) zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 587,12 zł (pięćset osiemdziesiąt siedem złotych dwanaście groszy) tytułem stosunkowego rozdzielenia kosztów;
- 4) nakazuje pobrać od powoda na rzecz Skarbu Państwa (kasy tut. Sądu) kwotę 90,53 zł (dziewięćdziesiąt złotych pięćdziesiąt trzy grosze) tytułem brakującego wynagrodzenia dla biegłego.

SSR Jolanta Brzęk

Sygn. akt VI GC 98/16/3

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 16 września 2015 roku (data stempla pocztowego) powód M. K. (1) wniósł o zasądzenie od pozwanej (...) S.A. w W. kwoty 1670,34 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od 21 grudnia 2014 r. do dnia zapłaty oraz kosztami procesu.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że wskutek zdarzenia z dnia 19 listopada 2014 r., za które odpowiedzialność ponosi pozwane towarzystwo, uległ uszkodzeniu samochód marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) należący do poszkodowanej J. C.. Odpowiedzialność cywilną za w/w zdarzenie drogowe przyjęła na siebie pozwana przyznając i wypłacając odszkodowanie w kwocie 3.822,63 zł z tytułu naprawy uszkodzonego samochodu. Powód wskazał, że poszkodowana nie jest podatnikiem podatku VAT i nie ma prawa do obniżenia podatku należnego o podatek

naliczony, a zatem pozwana jest zobowiązana do wypłaty odszkodowania w kwocie brutto. W dniu 22 listopada 2014 r. poszkodowana przeniosła umowę cesji na powoda wierzytelność przysługującą jej od pozwanej z tytułu zdarzenia z dnia 19 listopada 2014 r. W związku z uszkodzeniem pojazdu poszkodowany zdecydował się na naprawę samochodu którą wykonał powód. Koszt naprawy został udokumentowany fakturą VAT nr (...) na łączną kwotę 5492,97 zł brutto. Pozwana z nieuzasadnionych przyczyn zweryfikowała dostarczoną przez powoda fakturę obniżając wskazane w fakturze stawki za roboczogodzinę prac blacharskich oraz obniżając koszt użytych do naprawy pojazdu części.

W dniu 6 listopada 2015 roku Sąd Rejonowy w Tychach Wydział VI Gospodarczy wydał w sprawie VI GNc 2479/15/5 nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym uwzględnił powyższe powództwo w całości.

W ustawowym terminie (...) S.A. w W. wniosła sprzeciw od nakazu zapłaty, wnosząc o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie kosztów postępowania.

W uzasadnieniu pozwana zakwestionowała roszczenie powoda w zakresie poniesionych kosztów nabycia części zamiennych ustalonych w oparciu o sporządzoną kalkulację wskazując, że koszt części zamiennych powinien zostać potwierdzony fakturami VAT. Pozwana zakwestionowała również zasadność użycia przy naprawie części nowych i oryginalnych a także wysokość stawki roboczogodzinowej zastosowanej przez warsztat naprawczy.

Sąd ustalił:

W dniu 19 listopada 2014 r. samochód marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) należący do poszkodowanej J. C. został uszkodzony w wyniku kolizji drogowej. Ubezpieczycielem odpowiedzialności cywilnej sprawy szkody jest pozwana.

Dowód: akta szkody (k. 77-108)

Pozwana tytułem odszkodowania za szkodę na pojeździe z dnia 19 listopada 2014 r. wypłaciła poszkodowanej łącznie kwotę 4 560,63 zł. na którą składały się kwota 3 822,63 zł tytułem naprawy pojazdu oraz kwota 738,00 zł tytułem kosztu wynajmu samochodu zastępczego.

Dowód: decyzja z 3 lutego 2015 r. (k. 7, 79, 80), potwierdzenia przelewów (k. 8-9).

W dniu 22 listopada 2014 r. poszkodowana i powód zawarli umowę cesji wierzytelności zgodnie, z którą cedent przelał na cesjonariusza swoją wierzytelność z tytułu szkody na pojeździe z dnia 19 listopada 2014 r.

Dowód: umowa cesji (k. 12, 77, 85).

Powód z tytułu naprawy samochodu wystawiła na rzecz poszkodowanej fakturę VAT nr (...) na kwotę 5 492,97 zł brutto z tytułu naprawy uszkodzonego pojazdu.

Dowód: faktury VAT (k. 13, 22, 81).

Biegły w swej opinii pisemnej i ustnej stwierdził, że wyposażenie warsztatu powoda umożliwia przeprowadzenie naprawy blacharsko lakierniczych z zachowaniem procedur producenta. Brak jest natomiast przeszkoleń i certyfikatów pracowników w zakresie napraw blacharskich oraz brak jest autoryzacji producentów pojazdów, co do przeprowadzonych napraw. Średnia przeciętna stawka roboczogodziny na terenie aglomeracji (...) w 2014 r. wynosi 95,00 zł netto. Zastosowana przez powoda stawka w wysokości 120,00 zł i 140,00 zł netto jest stawką przekraczającą stawkę stosowaną przez autoryzowane serwisy. Uzasadniony koszt naprawy uszkodzonego pojazdu przy użyciu części oryginalnych i średniej, przeciętnej stawce za roboczogodzinę wynosi 4 189,77 zł brutto. Naprawa przy zastosowaniu średniej, przeciętnej stawki za roboczogodzinę pozwala na naprawę pojazdu zgodnie z technologią producenta pojazdu. Naprawa przy użyciu zamienników, części nieoryginalnych nie pozwala na przywrócenie pojazdu do stanu sprzed szkody. Naprawa pojazdu przy użyciu części oryginalnych lub część typu Q pozwala na przywrócenie pojazdu do stanu sprzed szkody.

Dowód: opinia biegłego sądowego (k. 122-128), kalkulacje naprawy (k. 14-21, 129-140), kosztorys (k. 10-11), decyzja (k. 23), dokumentacja zdjęciowa (60-63), ustna uzupełniająca opinia biegłego (k. 183-184).

Poczynione w sprawie ustalenia faktyczne oparto o nie budzące wątpliwości, merytoryczne dokumenty znajdujące się w aktach sprawy. Sąd oparł się o opinię pisemną i ustną wydaną w sprawie. W ocenie Sądu opinia jest pełna, rzetelna i poparta wysokimi kwalifikacjami biegłego.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo wytoczone w niniejszej sprawie przez M. K. (2) przeciwko (...) S.A. w W. zasługiwało na uwzględnienie w części.

W niniejszym postępowaniu zastosowanie znajdują przepisy odpowiedzialności deliktowej z art. 415 k.c., do której przesłanek należą zdarzenie, z którym system prawny wiąże odpowiedzialność na określonej zasadzie, oraz szkoda i związek przyczynowy między owym zdarzeniem a szkodą. Przy ustalaniu odpowiedzialności z tytułu czynów niedozwolonych znajdują zastosowanie przepisy ogólne dotyczące związku przyczynowego, szkody i sposobów jej naprawienia (art. 361-363 k.c.).

Z kolei zgodnie z art. 436 § 1 k.c. odpowiedzialność przewidzianą w artykule 435 § 1 k.c. ponosi również samoistny posiadacz mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody.

Podnieść należy, że w myśl obowiązujących przepisów kodeksu cywilnego wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba, że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania (art. 509 § 1 k.c.). Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (art. 509 § 2 k.c.). Celem i skutkiem przelewu wierzytelności jest przejście na nabywcę ogółu uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, który zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki go wiązał z dłużnikiem. W takim wypadku stosunek zobowiązaniowy nie ulega zmianie, a zmienia się osoba uczestnicząca w nim po stronie wierzyciela. W razie podjęcia kroków celem wyegzekwowania należności, warunkiem otrzymania należności przez nabywcę wierzytelności jest udowodnienie, że takie prawo przysługiwało pierwotnemu wierzycielowi. W ocenie Sądu powód w należyty sposób wykazał, iż skutecznie nabył przedmiotową wierzytelność od poszkodowanego.

W myśl art. 361 § 1 i 2 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. W powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Przesłankami odpowiedzialności jest łączne wykazanie trzech przesłanek: zachowanie sprawcy szkody, powstanie szkody w majątku poszkodowanego oraz adekwatny związek przyczynowy pomiędzy zachowaniem a szkodą. W przedmiotowej sprawie bezspornym było, że doszło do wypadku objętego umową ubezpieczenia w okresie ochrony ubezpieczeniowej oraz że pomiędzy tym zdarzeniem, a zaistniałą szkodą istnieje związek przyczynowo- skutkowy.

Zgodnie z art. 822 §1 k.c., przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem, których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia. Przy tym §4 cytowanego przepisu przewiduje, że uprawniony do odszkodowania może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń. W przedmiotowej sprawie nie było przedmiotem sporu, że doszło do zdarzenia objętego ochroną ubezpieczeniową, skutkującego obowiązkiem wypłaty przez pozwaną odszkodowania. Spornym natomiast pomiędzy stronami był uzasadniony koszt naprawy uszkodzonego pojazdu.

Zgodnie z art. 9 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. 2013.392 ze zm.), umowa ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej obejmuje odpowiedzialność cywilną podmiotu objętego

obowiązkiem ubezpieczenia za szkody wyrządzone czynem niedozwolonym oraz wynikłe z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, o ile nie sprzeciwia się to ustawie lub właściwości (naturze) danego rodzaju stosunków.

Na podstawie art. 34 ust. 1 powołanej ustawy można ustalić, że z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem śmierci, uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia bądź też utraty, zniszczenia lub uszkodzenia mienia. Podobnie jak w przypadku wszystkich rodzajów ubezpieczeń OC, zakres odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń za powstałą szkodę jest uzależniony od zakresu odpowiedzialności ubezpieczonego - posiadacza lub kierującego pojazdem. Zakład ubezpieczeń zamiast niego naprawia wyrządzone szkody. Odszkodowanie ubezpieczeniowe ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem. Jego wysokość (o ile nie przekracza kwoty sumy gwarancyjnej) winna odpowiadać wysokości odszkodowania należnego od ubezpieczonego na podstawie ogólnych zasad odpowiedzialności, zgodnie z zasadą pełnego odszkodowania. Poszkodowany jest uprawniony do odszkodowania w pełni pokrywającego szkodę wyrządzoną ruchem pojazdu mechanicznego. Obejmuje ono zarówno straty, jak i korzyści, które poszkodowany mógłby osiągnąć, gdyby nie wyrządzono mu szkody. Nie ma również znaczenia, czy jest to wywołana wypadkiem pojazdu mechanicznego szkoda na osobie (uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia lub śmierć) czy też szkoda na mieniu (utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia).

W toku postępowania Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego z zakresu motoryzacji na okoliczność czy przywrócono stan poprzedni po wykonaniu naprawy według faktury i kosztorysu numer 160/14, czy wykonana naprawa jest zgodna z technologią producenta pojazdu V. (...), czy naprawa przy zastosowaniu części zamiennych nieoryginalnych przywróciłaby stan sprzed szkody, czy zastosowane przez powoda stawki za roboczogodzinę odpowiadają stawkom rynkowym, biorąc pod uwagę poziom wyposażenia warsztatu powoda i technologię przeprowadzanych w nim napraw.

Powołany w sprawie biegły sądowy R. P. w pisemnej opinii z dnia 21 sierpnia 2016 r. wskazał, że wyposażenie warsztatu powoda umożliwia przeprowadzenie napraw blacharsko lakierniczych z zachowaniem procedur producenta. Zdaniem biegłego brak jest natomiast przeszkoleń i certyfikatów pracowników w zakresie napraw blacharskich oraz brak jest autoryzacji producentów pojazdów, co od przeprowadzonych napraw. Biegły wskazał, że średnia przeciętna stawka roboczogodziny na terenie aglomeracji (...) w 2014 r. wynosi 95,00 zł netto. W ocenie biegłego zastosowana przez powoda stawka w wysokości 120,00 zł i 140,00 zł netto jest stawka przekraczającą stawkę stosowaną przez autoryzowane serwisy. Zdaniem biegłego uzasadniony koszt naprawy uszkodzonego pojazdu przy użyciu części oryginalnych i średniej, przeciętnej stawce za roboczogodzinę wynosi 4 189,77 zł brutto. Naprawa przy zastosowaniu średniej, przeciętnej stawki za roboczogodzinę pozwala na naprawę pojazdu zgodnie z technologią producenta pojazdu.

Biegły ustalił również, że uzasadniony koszt naprawy uszkodzonego samochodu przy użyciu części oryginalnych i stawce za roboczogodzinę wskazaną przez powoda wyniósłby 5 093,82 zł.

Biegły wskazał, że naprawa przy użyciu zamienników, części nieoryginalnych nie pozwala na przywrócenie pojazdu do stanu sprzed szkody. Naprawa pojazdu przy użyciu części oryginalnych lub część typu Q pozwala na przywrócenie pojazdu do stanu sprzed szkody. Powód wniósł zastrzeżenia wskazując że biegły nie zakwalifikował do wymiany części, które zostały ujęte w kalkulacji naprawy powoda oraz wskazując, że stawki stosowane przez powoda są adekwatne od świadczonych przez powoda usług.

W uzupełniającej ustnej opinii z dnia 28 lutego 2017 r. biegły potrzymał złożoną pisemną opinię w sprawie. Odnosząc się do zastrzeżeń powoda biegły wskazał, że skoro nie zostały zgłoszone oględziny dodatkowe to nie można uznać dodatkowych uszkodzeń uwzględnionych w kalkulacji powoda, nie przedstawionej do weryfikacji pozwanej i nie zaakceptowanej przez pozwaną. Biegły wskazał również, że oględziny warsztatu powoda dały podstawy do wskazania, że przedłożona przez powoda decyzja została wydana nie odzwierciedlając rzeczywistego stanu warsztatu powoda. Ponadto biegły wskazał, że warsztat powoda nie posiada żadnej autoryzacji.

Sąd w całości przychylił się do stanowiska biegłego. Zdaniem Sądu w niniejszej sprawie koszt naprawy należało ustalić przy użyciu części oryginalnych i średniej, przeciętnej stawce za roboczogodzinę zatem uzasadniony koszt naprawy wyniósł 4 189,77 zł brutto. Odnosząc się do podnoszonego przez pozwaną zarzutu bezzasadności użycia przy naprawie pojazdu części nowych i oryginalnych, to w ocenie Sądu, w sytuacji gdy nie ma dowodów na to, że w uszkodzonym samochodzie były stosowane przez poszkodowaną wcześniej zamienniki części, to należy uznać za zasadne skorzystanie przy naprawie z części oryginalnych, gdyż wykorzystanie zamienników nie kompensowałoby poniesionej przez poszkodowaną szkody. Mając na uwadze fakt, iż warsztat w którym wykonywano naprawę nie należał do autoryzowanej sieci naprawczej, Sąd uznał za uzasadniony koszt rbg w wysokości 95,00 zł jako adekwatnej do poziomu cen za roboczogodzinę stosowaną w zakładach naprawczych na terenie (...) w 2014 r.

Biorąc pod uwagę wyżej poczynione rozważania, Sąd uznał dochodzone przez powoda roszczenie za zasadne w części w związku z tym w punkcie 1 sentencji wyroku zasądzono od pozwanej na rzecz powodów kwotę 367,14 złotych, tj. kwotę ustalonych kosztów naprawy pomniejszoną o wypłaconą już przez pozwaną część odszkodowania (4 189,77 zł - 3 822,63 zł = 367,14 zł).

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 k.c. w zw. z art. 817 k.c. Zgodnie z art. 817 § 1 k.c. ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku. Jak wynika z § 2 gdyby wyjaśnienie w powyższym terminie okoliczności koniecznych do ustalenia odpowiedzialności ubezpieczyciela albo wysokości świadczenia okazało się niemożliwe, świadczenie powinno być spełnione w ciągu 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe. Jednakże bezsporną część świadczenia ubezpieczyciel powinien spełnić w terminie przewidzianym w § 1. Powód domagał się odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 21 grudnia 2014 roku do dnia zapłaty, a żądanie to pozostawało uzasadnione w świetle powołanych przepisów.

W związku z uznaniem przez Sąd dochodzonego roszczenia w części tj. w kwocie 367,14 złotych, Sąd oddalił powództwo w zakresie pozostałej kwoty, tj. 1 303,20 złotych (1 670,34 zł - 367,14 = 1 303,20 zł) orzekając o tym w punkcie 2 sentencji wyroku.

Zgodnie z art. 100 k.p.c. w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Sąd może jednak włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznacznej części swego żądania albo gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny sądu. Na koszty procesu pozwanej składały się kwoty 17,00 zł z tytułu uiszczonej opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, 500,00 zł uiszczonej zaliczki na poczet sporządzenia opinii biegłego sądowego, oraz koszt zastępstwa procesowego strony pozwanej ustalone zgodnie z §6 pkt. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z dnia 3 października 2002 r. ze zm.) w kwocie 600,00 zł, co dało łączną kwotę 1 117,00 zł. Na koszty procesu powoda składały się kwota 84,00 zł z tytułu uiszczonej opłaty sądowej, kwota 17,00 zł z tytułu uiszczonej opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, 500,00 zł uiszczonej zaliczki na poczet sporządzenia opinii biegłego sądowego oraz koszt zastępstwa procesowego strony powodowej w kwocie 600,00 zł, co dało łączną kwotę 1 201,00 zł. Łączny koszt procesu wyniósł 2 408,53,00 zł. Powód utrzymał się ze swoim żądaniem w 22 %, a zatem 78 % kosztów powinno obciążyć powoda. Mając powyższe na uwadze w punkcie w 3 sentencji wyroku zasądzono od powoda na rzecz pozwanego kwotę 587,12 zł.

Zgodnie z art. 83 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych jeżeli przepisy ustawy przewidują obowiązek działania i dokonywania czynności połączonej z wydatkami z urzędu, sąd zarządzi wykonanie tej czynności, a kwotę potrzebną na ich pokrycie wykląda tymczasowo Skarb Państwa. W orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie sąd orzeka o poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa wydatkach, stosując odpowiednio przepisy art. 113. Mając na uwadze powyższe oraz uwzględnienie powództwa jedynie niewielkiej części, Sąd nakazał pobrać od powoda kwotę 90,53 zł w 3 sentencji wyroku.

SSR Jolanta Brzęk